

Carl Georg Gædeken,

født 10. Oktober 1832; død 8. November 1900.

Det er naturligt, at Danmarks eneste kriminalistiske Tidsskrift har ønsket at udtale nogle Mindeord om Københavns nys afdøde Retslæge, Professor Gædeken, thi det var netop i sin Virksomhed som Retslæge, en Stilling, som han udfyldte i over 32 Aar, at han havde sin største Betydning — og hvor han mest vil savnes. Dermed være nu ikke sagt, at hans Gerning som Lærer i Retsmedicin for en hel Generation af Danmarks Læger eller som Lærer i klinisk Psykiatri i de 12 Aar, han som Overlæge ledede Kommunehospitalets 6. Afdeling, kun var af underordnet Betydning. Tværtimod, alle de mange, som have fulgt hans Forelæsninger over Retsmedicin, ville mindes, hvor underholdende og belærende han ved Sygehistorier og Eksempler fra sin egen rige Erfaring forstod at gøre dette Fag, som uagtet sin uomtvistelige praktiske Betydning og til Trods for hans Bestræbelser hidtil kun har indtaget en saa lidet fremskudt og ren teoretisk Plads som Lærefag ved Universitetet. Og at man under det sidste Studieaars anstrengende Eksamenslæsning uden Betænkning ofrede sine Søndag Formiddage for at høre Prof. Gædekens kliniske psykiatriske Forelæsninger paa Kommunehospitalet, maa sikkert betragtes som et Vidnesbyrd om, hvor interessante disse vare, og med hvor stor Glæde man saa ham færdes paa sin Hospitals-

afdeling, hvor hans sande Humanitet og store personlige Elskværdighed i lige Grad vandt ham Patienters og Lægers Hjerter.

Men det er først og fremmest som Retslæge, at Prof. Gædeken vil mindes og savnes. I hans retslige Erklæringer kom ham i fuldeste Maal den rige psykiatriske og retsmedicinske Erfaring til gode, som han havde erhvervet sig ved sin Reservelægetjeneste ved Aarhus Sindssygeanstalt (1857—1867) og senere som 6. Afdelings 1. Overlæge (1875—87), som Prosektor ved Kommunehospitalet (1868—71) og ved retsmedicinske Studier i Udlandet. Men naar hans Erklæringer baade vare saa klare og saa uangribelige, saa skyldtes dette dog ikke alene hans store Begavelse og solide Kundskaber; det skyldtes fuldt saa meget hans sikre Taktfølelse. Som i alle Videnskaber, der ere i Udvikling, ere ogsaa i Retsmedicinen Grænserne jævnlig vage og fluktuierende, Afgørelserne ofte vanskelige; og det kan undertiden være svært nok selv for den erfarne Retslæge at vide, om han skal stille sig paa den ene eller den anden Side af Grænsen, om han kan besvare det stillede Spørgsmaal mere eller mindre bestemt. Men Prof. Gædeken vidste altid nøjagtig, hvor han skulde stille sig, hvor meget eller hvor lidet der i det givne Tilfælde kunde siges, og han lod sig ikke drive ud af sin Position, selv om han trængtes nok saa meget. Derfor forstod han fuldtud at hævde sin Stilings Autoritet lige over for Retsmagten, derfor var han med Rette som Medlem af Sundhedskollegiet Landets øverste retsmedicinske sagkyndige, og derfor vil det være svært at løfte Arven efter ham.

Christian Geill.